

«Утрѣнна зоря», «генералъ маршъ!» — тѣзи сигнали се подадоха само за форма: ние до толкова бѣхме доволни отъ тръгването въ походъ, щото нѣмаше нужда отъ заповѣдь за приготвление; струваше ни се, че бихме умрѣли отъ отчаянис, ако Н. И. В. Султана не бѣше принудилъ сердаря да приеме това толкова желанно и толкова закѣснѣло рѣшение!

Прѣди да се инколонира въ голѣмото шосе Разградъ - Русчукъ, нашата прѣкрасна кавалерийска дивизия продефилира прѣдъ негово прѣвѣсходителство главнокомандующия Абдулъ-Керимъ-паша. Моя ескадронъ бѣше въ «прѣдния отрядъ» на авангарда. Азъ и сега още добрѣ си спомнявамъ онзи твърдѣ загриженъ видъ на сердаря като виждаше, че ние тръгваме.

Трудно е да се изгонятъ отъ една осемдесетгодишна глава загнѣздилитѣ се въ нея, съ течение на врѣмето, доктрини, принципи и заблуждения, и тази трудностъ се увеличава заедно съ увеличението на чинътъ и властта.

Въ какво се заключава тайната, какво е срдството за създаване млади генерали и да се има началници и главнокомандующи, които да отговорятъ на своето назначение?

Всички генерали биха имали и желателната възраст, и желателния характеръ, стига само, прѣзъ дългия промежуткъ отъ врѣме, което прѣдшествува тѣхния чинъ, да не ставатъ нетърпѣливи, крикливи, сърдливи, раздразнителни!

Млади полковници, млади генерали . . . . .

Заедно съ това, необходимо е още щото, при избиране лицето, което ще се постави на чело на армията, да се избѣгватъ офицеритѣ, страдаюци отъ хронически болѣсти, ревматизми, подагра, грижа — и въобще страдаюци и изнемошѣли!